

, *Sygn. akt II K 33/15/P*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2015r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, Wydział II Karny

w składzie

Przewodniczący: SSR Maria Satora

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Jurgała

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze: Eweliny Klimowicz - Gajlikowskiej

po rozpoznaniu w dniach 28.04.2015r., 23.06.2015r., 15.09.2015r., 10.11.2015r., 15.12.2015r., 23.02.2016r. i 19.04.2016r.

w sprawie :

M. W. (1) s. A. i F. zd. I.

ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 25 maja 2012 roku w K. doprowadził w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.398,28 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z płatności na zakup 4,5 tysiąca litrów oleju napędowego przekładając uprzednio podrobiony w celu użycia za autentyczny dokument w postaci polecenia przelewu z dnia 25.05.2012r.

tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

2. w dniu 15 czerwca 2012 roku w K. usiłował doprowadzić w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.250,00 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z płatności za zakup 5,0 tysięcy litrów oleju napędowego przekładając uprzednio podrobiony w celu użycia za autentyczny dokument w postaci polecenia przelewu z dnia 15.06.2012r., przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niezrealizowanie zamówienia ze strony pokrzywdzonego

tj. o przestępstwo z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. oskarżonego M. W. (1) uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, stanowiących ciąg przestępstw z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 13§1 kk zw. z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 91§1 kk i za to na mocy art. 286§1 kk przy zastosowaniu art. 91§1 kk i art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na mocy art. 33§1 i 2 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 120 (sto dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych);

IV. na zasadzie art. 627 kpk i art. 624§1 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowo koszty sądowe tj. kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty i zwalnia go od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

Sygn. II K 33/15/P

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2012 r. doszło do nawiązania współpracy pomiędzy pokrzywdzoną - (...) Sp. z o.o., zajmującą się sprzedażą paliw płynnych, połączoną z dostawą towaru na miejsce wskazane przez nabywcę, a Usługami (...), reprezentowanymi przez M. W. (1).

M. W. (1) był przy tym osobą faktycznie prowadzącą działalność gospodarczą, formalnie założoną na jego żonę, będąc odpowiedzialnym za załatwianie wszelkich formalności i kwestii finansowych związanych z jej funkcjonowaniem. Siedzibą i miejscem prowadzenia przedsiębiorstwa była ul. (...) w K., pow. (...), a służbowym adresem mailowym - konto pocztowe o nazwie: mariusz.transport@gmail.com.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego, (k.49), zeznania świadków: P. D., (k. 22, 104), I. M., (k. 30, 92), informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z (...) Sp. z o.o. (k. 4-6), wydruk z (...), (k.3)

Z propozycją rozpoczęcia kontaktów gospodarczych do pokrzywdzonej spółki zwrócił się M. W. (1), który drogą telefoniczną nawiązał współpracę z I. M.- managerem A. Paliwa. Podczas rozmowy oskarżony przedstawił się jako osoba uprawniona do reprezentowania firmy swojej żony, a w późniejszym czasie przedłożył także stosowne upoważnienie wystawione przez M. W. (2).

Dowód: zeznania świadków: I. M., (k.30, 92), P. D. (k.22, 104)

W ramach współpracy oskarżony działający jako przedstawiciel Usługi (...) nabywał olej napędowy, który był następnie dostarczany przez pokrzywdzoną na adres siedziby przedsiębiorstwa (...), a wydanie paliwa odbywało się na zasadzie dokonywania przez oskarżonego przedpłaty, tj. po otrzymaniu przez (...) Sp. z o.o. potwierdzenia przelewu, a przed faktycznym wpłynięciem środków na jej konto bankowe.

Dowód: zeznania świadków: I. M. (k.30,92), P. D. (k. 104)

M. W. (1) kilkakrotnie dokonał zakupu oleju napędowego w (...) Sp. z o.o. Pierwsza transakcja na kwotę 40 874,97 zł miała miejsce w dniu 05 maja 2012 r., do kolejnych doszło: 11 maja 2012 r. na kwotę 17 753,98 zł. i następnie 18 maja 2012 r. na kwotę 29 919,97 zł. Za każdy z tych zakupów oskarżony zapłacił w formie przelewu, a pieniądze wpłynęły następnie na konto pokrzywdzonej spółki.

Dowód: zeznania świadków I. M. (k.30, 92), P. D. (k.22, 104), wyjaśnienia oskarżonego, (k.148), potwierdzenie przelewu z dnia 18 maja 2012 r., (k. 29, 162-164)

W dniu 25 maja 2012 r. M. W. (1) zamówił kolejną dostawę oleju napędowego w ilości 4 500 litów za cenę 24 398,28 zł. (...) Sp. z o.o. przysłał maila z załączonym skanem potwierdzenia zapłaty w/w kwoty. W tytule płatności powyższego przelewu wskazano, że jest to zapłata za paliwo w ilości 4 500 litrów, a przy podpisie zleceniodawcy widnieje nazwisko M. W. (1). W związku z otrzymaniem powyższego potwierdzenia, zamówiona przez oskarżonego ilość paliwa została dostarczona na podany przez niego adres prowadzenia działalności gospodarczej, tj. (...) w K..

Dowód: zeznania świadków I. M. (k.30-31, 92), P. D.,(k.22, 104), częściowo wyjaśnienia oskarżonego, (k.148), potwierdzenie przelewu, (k. 7, 28)

Na dokumencie odbioru oleju napędowego (...) widnieje podpis M. W. (2), jednak nie został on nakreślony ani przez M. W. (2), ani przez M. W. (1).

Dowód: oryginał dokumentu WZ, (k. 161), opinia biegłego, (k. 193)

Na podstawie otrzymanego dokumentu WZ pracownicy (...) Sp. z o.o. wystawili następnie fakturę VAT nr (...) na kwotę 24 398,28 zł., która została podpisana przez osobę reprezentującą Usługi (...) oraz na której odbito pieczęć służbową firmy (...).

Dowód: zeznania świadków: I. M. (k. 31, 92), P. D. (k.23, 104), faktura VAT nr (...), (k.8)

W ciągu kolejnych dni oskarżony dokonał następnych trzech zakupów paliwa, tj. dnia 1 czerwca 2012 r. za kwotę 21760,00 zł., 5 czerwca 2012 r. za kwotę 16199,99 zł i 11 czerwca 2012 r. za kwotę 7935,00 zł., przy czym płatność za wszystkie dostawy odbyła się w formie gotówki.

Dowód: zeznania świadka I. M. (k.31, 92), częściowo wyjaśnienia oskarżonego, (k.148)

Pomimo wysłania przez oskarżonego potwierdzenia przelewu, na konto pokrzywdzonej spółki nie wpłynęła kwota 24 398,28 zł za zakupione 4 500 litrów paliwa.

Po skontaktowaniu się przez managera (...) Sp. z o.o. z M. W. (1) w powyższej sprawie, uzyskał on zapewnienie od oskarżonego, że kwota ta zostanie zapłacona.

W dniu 13 czerwca 2012 r. i 14 czerwca 2012 r. M. W. (1) wysłał do I. M. wiadomości e-mail, w których zobowiązał się do wykonania zaległego przelewu, który nie dotarł, jak również wskazał, że chce zamówić jeszcze 5 000 litrów paliwa, za które także zapłaci w formie przelewu, a następnie przesłał stosowne potwierdzenie jego wykonania.

Dowód: wydruk z wiadomości e-mail z dnia 13 czerwca 2012 r. i 14 czerwca 2012 r., (k. 25,26, 166-167), zeznania świadków: I. M. (k.31, 92), P. D. (k.23, 104)

(...) sp. z o.o. otrzymała następnie skan potwierdzenia przelewu kwoty 26 250,00 zł., datowany na dzień 15 czerwca 2012 r., za zakup 5 000 litrów paliwa, na którym widniał podpis (...) jako zleceniodawcy transakcji.

Wobec tego, że do pokrzywdzonej spółki nie dotarła zapłata za powyższe zamówienie, jak również za zakupione w dniu 25 maja 2012 r. paliwo za kwotę 24 398,28 zł., (...) Sp. z o.o. nie wykonała tej usługi, nie dostarczając tym samym 5000 litrów paliwa do oskarżonego.

Dowód: wydruk z potwierdzenia przelewu (k. 27, 165), zeznania świadków: P. D. (k. 34, 104), I. M. (k.31, 92)

W systemie informatycznym banku (...) S.A. za pomocą którego M. W. (1) miał dokonać wpłaty powyższych kwot, w dniach 25 maja 2012 r. i 15 czerwca 2012 r. nie stwierdzono realizacji przelewu pomiędzy rachunkiem pokrzywdzonej spółki, a przedsiębiorstwa (...).

Dowód: pismo z banku (...) S.A., (k. 136)

Wobec dalszego braku uregulowania kwoty 24 398,20 zł (...) Sp. z o.o. wystąpiła z pozwem przeciwko M. W. (2) o zapłatę w/w sumy pieniężnej. Nakazem zapłaty z dnia 4 września 2012 r., sygn. V GNe 7262/12/S, wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie orzekł, że M. W. (2) ma zapłacić (...) Sp. z o.o. kwotę 24 398, 28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 maja 2012 r. W dniu 13 listopada 2012 r. powyższemu nakazowi nadano klauzulę wykonalności.

Wobec M. W. (2) toczyło się następnie postępowanie egzekucyjne, w trakcie którego została spłacona jedynie niewielka kwota, która nawet w całości nie pokryła jego kosztów. Postępowanie to zostało więc umorzone postanowieniem Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, z dnia 17 maja 2014 r., wobec bezskuteczności egzekucji.

Dowód: odpis nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, sygn. V GNc 7262/12/S z dnia 4 września 2012 r., (k. 11), postanowienie o umorzeniu egzekucji, (k. 12), zeznania świadków: I. M. (k.31, 92), P. D. (k.23,104)

W późniejszym okresie M. W. (1) kontaktował się z pracownikami pokrzywdzonej spółki, deklarując chęć spłaty zadłużenia i wskazując, m.in., że pieniądze będzie uiszczał ratami w wysokości 1000- 2000 zł, oświadczając przy tym, że pierwszej wpłaty dokona do końca sierpnia 2014 r. Pomimo powyższych zapewnień oskarżony do tej pory uiszczył na rzecz pokrzywdzonej jedynie kwotę 1000 zł., co miało miejsce w dniu 19 listopada 2014 r.

Dowód: zeznania świadków: I. M., (k.31, 92), P. D. (k. 34, 104), wyjaśnienia oskarżonego, (k. 49, 148), potwierdzenie zapłaty kwoty 1000 zł (k. 50, 57)

M. W. (1) przesłuchany w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień, wskazując jednocześnie, że doszedł do porozumienia ze spółką (...) odnośnie spłaty całego zadłużenia. Oskarżony wyjaśnił także, że to on zajmował się wszystkimi sprawami formalnymi i finansowymi związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej założonej na jego żonę. (k.49)

Podczas rozprawy w dniu 15 grudnia 2015 r. M. W. (1) wyjaśnił, iż nie wie dlaczego faktura na kwotę ok. 24 000 zł nie została zapłacona, gdyż odbierał on od pokrzywdzonej paliwo i płacił za nie. Jak wskazał, myślał on, że faktura na powyższą sumę została uregulowana z pieniędzy wpłacanych przez niego później. Oskarżony oświadczył następnie, że w ogóle nie pamięta transakcji na kwotę 24 000 zł., jak również podniósł, że to nie on wysłał maila z potwierdzeniem wpłaty powyższej kwoty, zaś dostęp do jego skrzynki mailowej miała jego rodzina, a ponadto podkreślił, że nie podpisał on przelewu na powyższą kwotę. Oświadczył on następnie, że nie oszukał A. Paliwa na sumę 24 000 zł, gdyż pod względem finansowym funkcjonował bardzo dobrze, a w 2012 r. miał wypadek ciężarówką i od tego czasu zbankrutował. Oskarżony wyraził także gotowość spłaty całego zadłużenia oraz wskazał, że uiszczył na rzecz pokrzywdzonego kwotę 1 000 zł., jak również wpłacał komornikowi pewne sumy pieniężne, wyjaśniając że uczynił to dobrowolnie, nie odwołując się od wydanego w postępowaniu cywilnym nakazu zapłaty. Odpowiadając na pytanie dotyczące wypadku oświadczył, że doszło do niego w okresie wakacji w 2012 r., zaś odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia AC nie pokryło rat leasingu, przez co stracił on pracę. Oskarżony wskazał także, że rozmawiał telefonicznie z pracownikiem pokrzywdzonej spółki (...), polecając mu zaliczanie dokonywanych przez niego wpłat za późniejsze faktury na poczet przedmiotowej zaległości. (k.148)

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części, w jakiej przyznał, że to on zajmował się wszelkimi kwestiami formalnymi i finansowymi związanymi z funkcjonowaniem działalności gospodarczej jego żony, jak również w zakresie, w jakim twierdził, że odbierał on od (...) sp. z o.o. zamówione wcześniej paliwo. Wyjaśnienia te znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w zeznaniach wiarygodnych świadków: P. D. i I. M., którzy jako pracownicy pokrzywdzonej spółki wskazali, że kwestię zamówień paliwa i płatności za nie ustalali tylko z M. W. (1), nigdy zaś z jego żoną, a zakupione przez oskarżonego paliwo, w tym zamówienie o wartości 24 398,28 zł na 4 500 litrów paliwa, zostało doręczone na adres prowadzonej przez M. W. (2) działalności gospodarczej.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w pozostałej części, w tym odnośnie dokonania przez niego ustaleń z pracownikami przedsiębiorstwa (...) dotyczących zaliczenia wpłat za kolejne faktury na poczet należności w kwocie 24 398,28 zł. Są one bowiem sprzeczne z zeznaniami świadków, którzy nigdy nie wskazali, że takie porozumienie miało miejsce, jak również z treścią maili autorstwa oskarżonego, w których zobowiązywał się od do uregulowania powstałej zaległości, nie wspominając nic o zaliczaniu kolejnych wpłat za paliwo na poczet tej należności. Niewiarygodne w ocenie Sądu są także twierdzenia oskarżonego, w których zaprzeczył on wysłaniu do pokrzywdzonej spółki maila w

dniu 25 maja 2012 r. wraz z załącznikiem w postaci potwierdzenia wpłaty kwoty 24 398,28 zł., wskazując jednocześnie, że dostęp do powyższej skrzynki mailowej mieli także członkowie jego rodziny Z uwagi na fakt, że wiadomość ta została wysłana ze służbowego konta mariusz.transport@gmail.com wykorzystywanego przez oskarżonego do kontaktu z pracownikami pokrzywdzonej spółki, a ponadto mając na względzie, iż sam oskarżony oświadczył, że był jedyną osobą, która zajmowała się prowadzeniem działalności gospodarczej zarejestrowanej na jego żonę, nie sposób przyjąć, aby to którykolwiek z członków jego rodziny mógł wysłać powyższego maila wraz z potwierdzeniem wpłaty.

Zapewnienia oskarżonego jakoby chciał on dobrowolnie spłacić powstałe zadłużenie także jawią się, w ocenie Sądu, jako niewiarygodne. Pomimo upływu znacznego już czasu, oskarżony do tej pory zapłacił jedynie 1000 zł, a powoływanie się przez niego na kłopoty finansowe będące konsekwencją wypadku drogowego, w którym brał udział, są jedynie niczym nie popartymi twierdzeniami oskarżonego. Nie przedłożył on bowiem w sądzie jakichkolwiek dowodów potwierdzających mający mieć miejsce wypadek, jak choćby dokumentacji szkody od ubezpieczyciela.

Odnosząc się do zeznań świadków: P. D. i I. M., należy je uznać za wiarygodne. Są one spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają, pozostając jednocześnie w zgodzie z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Z uwagi na okoliczność, że świadek M. W. (2), jako osoba najbliższa dla oskarżonego skorzystała z przysługującego jej na mocy art. 182 kpk prawa do odmowy zeznań, Sąd, ustalając stan faktyczny sprawy pominął złożone przez nią zeznania w toku postępowania przygotowawczego. (k.147)

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania autentyczności dowodów w postaci: pisma z banku (...) S.A., nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, pisma komornika, danych o karalności, czy wydruków z KRS i (...), ponieważ zostały one sporządzone w odpowiedniej formie, przez kompetentne do tego podmioty. Za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie Sąd przyjął także potwierdzenie przelewu na kwotę 24 398, 28 zł., nie dzieląc z w/w względów stanowiska oskarżonego, który zaprzeczał, aby dokument ten pochodził od niego, a opierając się w tym zakresie na zeznaniach wiarygodnych świadków. Sąd dał wiarę także pozostałym dokumentom ujawnionym w toku przewodu sądowego, ponieważ nie zaistniały jakiegokolwiek okoliczności mogące podważyć ich prawdziwość, która nie była także kwestionowana przez strony procesu. Wątpliwości budził jedynie fakt złożenia przez M. W. (2) podpisu na dokumencie odbioru towaru W/Z, jednakże zostały one wyjaśnione w opinii biegłego z zakresu badania pisma, co do której nie wniesiono żadnych zarzutów.

Powyższą opinię w ocenie Sądu także należy uznać za wiarygodną, gdyż została ona sporządzona przez osobę posiadającą fachową wiedzę w tym zakresie, jest rzetelna i spójna, jak również w sposób jasny i wyczerpujący odpowiada na zadane biegłemu pytanie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny, tj. przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przy czym w ocenie Sądu występki te stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk.

Zgodnie z art 286 § 1 kk, oszustwa dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Do realizacji znamion występkę z art 270 § 1 kk dochodzi w kolei w przypadku, gdy dana osoba w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

W realiach niniejszej sprawy, w odniesieniu do pierwszego z czynów wskazanych w akcie oskarżenia, należy uznać, że oskarżony swoim zachowaniem spełnił przesłanki warunkujące odpowiedzialność karną na gruncie art. 286 § 1 kk i 270 § 1 kk.

Po zamówieniu 4 500 litrów oleju napędowego, przesłał on bowiem do (...) Sp. z o.o. skan potwierdzenia przelewu kwoty 24 389, 28 zł., z którego wynikało, że dokonał on zapłaty powyższej sumy na konto pokrzywdzonej spółki, podczas gdy taka transakcja nie była w ogóle przekazana do realizacji w banku (...) S.A. ani przez oskarżonego ani przez jakąkolwiek inną osobę reprezentującą Usługi (...).

Istota podrobienia dokumentu sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego wystawcy. Pojęcie „użycia”, w rozumieniu art 270 § 1 kk sprowadza się z kolei do wykorzystywania funkcji, jakie może pełnić podrobiony dokument. (tak. W. Wróbel, Komentarz do art. 270 kk (w:) A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze 2006, teza 5 i 15).

Oskarżony posłużył się skanem potwierdzenia przelewu, na którym widniała pieczęć banku przyjmującego przelew do realizacji, a w miejscu przeznaczonym na oznaczenie zleceniodawcy znajdował się podpis (...) Na dokumencie ponadto, jako odbiorcę, wskazano numer rachunku bankowego pokrzywdzonej spółki, a jako nadawcę numer konta bankowego przedsiębiorstwa (...), zaś w tytule przelewu umieszczono informację, że jest to zapłata za 4 500 litrów paliwa. Nie ulega zatem wątpliwości, że wobec faktycznego braku wpłaty 24 398, 28 zł na konto (...) Sp. z o.o. w/w potwierdzenie przelewu należy uznać za dokument podrobiony, któremu nadano cechy autentyczności. Oskarżony przesłał następnie jego skan do pokrzywdzonej spółki posługując się tym samym podrobionym dokumentem w celu użycia go jako autentycznego. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, czy to oskarżony w rzeczywistości złożył swój podpis na przedmiotowym potwierdzeniu przelewu, gdyż dla realizacji znamion przestępstwa z art. 270 § 1 kk wystarczające jest posłużenie się podrobionym dokumentem jako autentycznym, a takie działanie podjął właśnie oskarżony.

Powyższy skan posłużył przy tym oskarżonemu do wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej spółki, co do dokonania przez niego zapłaty za zamówione paliwo, co w konsekwencji doprowadziło (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 24 389, 28 zł. - dostarczyła ona bowiem na wskazany przez oskarżonego adres 4 500 litrów oleju napędowego o powyższej wartości, pomimo nie uzyskania za niego rzeczywistej zapłaty. W ocenie Sądu, nie ulega przy tym wątpliwości, że pokrzywdzona faktycznie doręczyła do siedziby przedsiębiorstwa reprezentowanego przez oskarżonego w/w ilość paliwa, które zostało odebrane przez upoważnione do tego osoby, a więc dokonała ona niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Biegły ds pisma stwierdził co prawda, że podpis (...) znajdujący się na dokumencie odbioru paliwa WZ nie został nakreślony ani przez oskarżonego, ani przez jego żonę, jednakże w toku postępowania przygotowawczego i sądowego M. W. (1) nigdy nie zaprzeczył temu, że otrzymał olej napędowy za kwotę 24 389, 28 zł, a wręcz przeciwnie - wskazał, że w trakcie współpracy z A. Sp. z o.o. odbierał zamówione paliwo. Ponadto, na fakturze VAT dokumentującej sprzedaż 4 500 litrów paliwa znajduje się odcisk służbowej pieczęci firmy (...) oraz podpis osoby upoważnionej do odbioru faktury, a prawdziwość tego dokumentu nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. Dokument ten stanowi kolejny dowód świadczący o odbiorze przez przedstawicieli Usług (...) 500 litrów paliwa, gdyż w sytuacji, gdyby towar nie został rzeczywiście wydany, faktura ta z pewnością nie zostałaby podpisana i przyjęta przez osoby działające w imieniu przedsiębiorstwa (...).

Odnosząc się do strony podmiotowej popełnionego czynu należy przyjąć, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim zarówno co do doprowadzenia (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci kwoty 24 398, 28 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru płatności za zamówione paliwo, jak i posłużenia się podrobionym dokumentem jako autentycznym. Bez wątplenia oskarżony miał świadomość tego, że przesłany przez niego skan potwierdzenia przelewu jest dokumentem podrobionym, bowiem nigdy nie zrealizował on takiej płatności i pomimo tego użył go jako dokumentu autentycznego, z czego wynika chęć takiego działania. Także późniejsze zachowanie oskarżonego, który nie kwestionując braku płatności za zamówienie z dnia 25 maja 2012 r. obiecywał zarazem, że ureguluje powstałą zaległość, wskazuje na to, iż wiedział, że przelew na kwotę 24 398, 28 zł. nigdy nie miał miejsca.

Ponadto, oskarżony wiedząc, że A. Paliwa wydaje zakupiony towar na zasadzie przedpłaty, celowo przesłał podrobiony skan przelewu chcąc tym samym wprowadzić pokrzywdzoną w błąd, co do realizacji tej płatności, a w konsekwencji uzyskać olej napędowy bez konieczności płacenia za niego.

Opisane powyżej zachowanie oskarżonego realizuje zatem znamiona dwóch przestępstw, tj. z art. 286 § 1 kk i 270 § 1, a więc stanowi jeden czyn w rozumieniu art 11 § 2 kk, co znalazło także swoje odzwierciedlenie w przyjętej kwalifikacji prawnej.

Sposób działania oskarżonego w przypadku czynu z dnia 15 czerwca 2012 r. był taki sam, tj. po zamówieniu paliwa, tym razem w ilości 5 000 litrów, przesłał on do pokrzywdzonej spółki, w celu użycia jako autentyczny, skan potwierdzenia przelewu na jej konto kwoty 26 250,00 zł, dokumentujący wykonanie zapłaty za powyższy zakup, pomimo faktu, że w rzeczywistości przelew taki nigdy nie został wykonany. Także w tym wypadku należy przyjąć, że oskarżony działał umyślnie, bowiem mając wiedzę na temat nieprawdziwości przedłożonego przez niego dokumentu, użył go jako autentyczny. Z perspektywy płaszczyzny woluntatywnej, oskarżonego cechowała przy tym chęć takiego działania. Ponadto, ponownie posługując się podrobionym dokumentem, M. W. (1) dążył do kolejnego wprowadzenia w błąd (...) Sp. z o.o. i uzyskania oleju napędowego bez uiszczenia ceny zakupu, a w konsekwencji doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty 26 250, 00 zł. Nie osiągnął on jednakże swojego celu, gdyż (...) Sp. z o.o. nie wykonała powyższej dostawy na rzecz Usług (...).

Przestępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Dopóki takie rozporządzenie nie nastąpi, a sprawca podejmie zabiegi mające na celu jego uzyskanie, można mówić jedynie o usiłowaniu, a nie o dokonaniu oszustwa. (tak. A. Marek, Komentarz do art. 286 kodeksu karnego (w:) Kodeks karny Komentarz, LEX 2010, teza 5)

Jak wskazano powyżej, działania podjęte przez oskarżonego zmierzały w bezpośredni sposób do popełnienia czynu zabronionego, które jednak nie nastąpiło. Co więcej wykonał on wszystkie czynności zmierzające do realizacji znamion z art. 286 par 1 kk., a jedynie zachowanie samej pokrzywdzonej uniemożliwiło wystąpienie skutku przestępnego, wobec czego działanie oskarżonego można zakwalifikować jako usiłowanie ukończone. Oceniając stronę podmiotową tego czynu należy wskazać, że oskarżony mając świadomość tego, że swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do doprowadzenia (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, chciał on osiągnięcia takiego skutku, a zatem można mu przypisać działanie z zamiarem bezpośrednim.

Podobnie, jak w przypadku przestępstwa mającego miejsce w dniu 25 maja 2012. r., działanie podjęte przez oskarżonego 13 czerwca 2012 r. wypełniło znamiona dwóch występków, tj. z art. 13 § 1 kk w zw z art 286 § 1 kk i z art. 270 § 1 kk, wobec czego należy je uznać za jeden czyn zabroniony w myśl art 11 § 2 kk.

W ocenie Sądu, występkę popełnione przez oskarżonego w dniu 25 maja i 13 czerwca 2012 r. stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. M. W. (1) popełnił bowiem dwa czyny zabronione zanim zapadł wobec niego pierwszy wyrok, działając, jak wynika to z powyższych rozważań, w podobny, a wręcz taki sam sposób. Ponadto, do popełnienia drugiego występkę doszło w przeciągu niecałego miesiąca od dokonania pierwszego przestępstwa, co może być z pewnością uznane za krótki odstęp czasu.

Brak jest w niniejszej sprawie okoliczności wyłączających bezprawność czynu-tzw. kontratypów, jak również okoliczności wyłączających winę. M. W. (1) jest bowiem osobą pełnoletnią, poczytalną, która w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów nie działała w jakiegokolwiek anormalnej sytuacji motywacyjnej, zatem oskarżonemu można postawić zarzut braku posłuchu dla norm prawnych w sytuacji, gdy mógł on postąpić zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym- tj. można mu przypisać winę za popełnienie zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw.

Stopień społecznej szkodliwości czynu jest w tym wypadku z pewnością większy niż znikomy, a mając na uwadze wysokość wyrządzonej szkody i postać zamiaru sprawcy, należy go określić jako znaczny.

Każde z podjętych przez oskarżonego działań jako czyn bezprawny, karalny, zawiniony i karygodny, stanowi zatem przestępstwo.

Określając wymiar kary Sąd kierował się zasadami i dyrektywami określonymi w art 53 § 1 i § 2 k.k., mając na uwadze aby kara nie przekraczała stopnia winy i była dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również aby spełniała cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, uznając że jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również nie przekracza stopnia winy.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości Sąd miał na uwadze przede wszystkim wysokość wyrządzonej pokrzywdzonej szkody, jak również fakt, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Ponadto, za okoliczność obciążającą należało także uznać motywację oskarżonego, który działając w sposób wyrachowany i podstępny wykorzystał lojalność i uczciwość swojego partnera biznesowego.

Jedyną okolicznością łagodzącą, którą Sąd miał na uwadze jest uprzednia niekaralność oskarżonego i deklarowana przez niego chęć spłaty zadłużenia.

Działając w oparciu o art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 kk, Sąd zawiesił orzeczoną karę pozbawienia wolności, wyznaczając okres próby na 3 lata. Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie wchodził wcześniej w konflikt z prawem, należy uznać, że możliwe jest w tym wypadku zbudowanie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd zastosował przy tym art. 4 §1 kk, tj. ustawę względniejszą dla sprawcy, obowiązującą w momencie popełnienia czynu. Obecnie bowiem przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary sąd musiałby nałożyć na oskarżonego co najmniej jeden obowiązek. Orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, w ocenie Sądu, będzie wystarczające dla realizacji celów kary z zakresu prewencji indywidualnej, stanowiąc zarazem skuteczne zabezpieczenie przed powrotem do przestępstwa w przyszłości.

Na podstawie art. 33 § 1 i § 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, z uwagi na fakt, że dopuścił się on zarzucanych mu czynów w celu osiągnięcia korzyści materialnej. Ponadto, wobec zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, w ocenie Sądu kara grzywny będzie stanowiła dla oskarżonego realną dolegliwość, będącą konsekwencją popełnienia przez niego czynu zabronionego, realizując tym same cele z zakresu prewencji generalnej poprzez budowanie w społeczeństwie przeświadczenia o nieopłacalności popełniania przestępstw i nieuchronności ponoszenia za nie rzeczywistej odpowiedzialności karnej.

Ustalając wysokość grzywny Sąd miał na względzie sytuację majątkową i osobistą oskarżonego, tj. fakt, że posiada jedną osobę na utrzymaniu, a obecnie pracuje za granicą.

Mając na uwadze treść art. 415 § 5 kpk, w brzmieniu obowiązującym w dacie rozpoczęcia postępowania sądowego, Sąd nie mógł uwzględnić wniosku oskarżyciela posiłkowego o naprawienie szkody w wysokości 24 298, 28 zł., złożony w oparciu o art 46 kk, gdyż o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono. Nakazem zapłaty z dnia 4 września 2012 r., sygn. V GNc 7262/12/S, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie orzekł, że M. W. (2) na zapłacić (...) Sp. z o.o. kwotę 24 298, 28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 maja 2012 r. Nakaz zapłaty został co prawda wydany przeciwko M. W. (2), nie zaś oskarżonemu, nie ulega jednak wątpliwości, że dotyczy on roszczenia wynikającego z popełnionego przez M. W. (1) przestępstwa.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego zwrot części kosztów sądowych, tj. wydatków w kwocie 70 zł oraz opłaty w kwocie 180 zł, zgodnie z art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Uznając obciążenie pozostałymi kosztami sądowymi za zbyt uciążliwe dla oskarżonego, Sąd w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwolnił go od konieczności ich ponoszenia. Na koszty te złożyły się wydatki w wysokości 639, 40 zł tytułem

sporządzonej przez biegłego opinii oraz 480 zł tytułem opłaty od grzywny - zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.